

AJUDANT A VIURE

La moralitat i la legalitat

Ja és comú afirmar que no tot allò tècnicament possible és moralment lícit i això vol dir, entre d'altres coses, que cal distingir a l'hora d'anar formant-se la consciència: no tot és blanc o negre, hi ha molts més colors. I tampoc no és el mateix legal que moral. Els legisladors tenen dret a legislar però el ciutadà també té dret a considerar injusta una legislació, si s'escau. La llei civil no pot substituir la consciència en cap àmbit de la vida ni pot anar més enllà de la seva competència.

Ja en la tercera part de la Instrucció *Donum vitae* (de 1987) es demanava als legisladors superar les implicacions culturals, ideològiques i polítiques, i que la regulació de l'ordre civil tingués en compte l'ordenament moral que és molt més ample i està fonamentat en la raó i la llei natural. Perquè algunes legislacions poden confondre la gent donant a entendre que una cosa és legítima quan, en realitat, no garanteix la moralitat que és conforme a les exigències naturals de la persona.

Allí es demana també que es promoguin lleis justes i respectuoses de la vida i de la família, perquè allò propi de les lleis és protegir el bé comú de les persones mitjançant el reconeixement dels seus drets inalienables, i més quan es tracta del dret a la vida d'un ésser humà en gestació que està totalment desprotegit. Els drets inalienables de la persona han de ser reconeguts i respectats. No depenen de cada individu ni són una concessió de la societat o de l'estat: pertanyen a la natura humana i són inherents a la persona com a tal. El Concili Vaticà II també insistia en què les intervencions de les autoritats polítiques s'han d'inspirar en els principis racionals que regulen les relacions entre llei civil i llei moral, i és tasca de la llei civil assegurar el bé comú de les persones mitjançant el reconeixement dels seus drets fonamentals, la promoció de la pau i de la moralitat pública (cfr. *Dignitatis Humanae*, 7).

Per exemple, l'estat estaria negant la igualtat de tots davant la llei si una llei positiva priva a una categoria d'éssers humans d'aquella protecció que la legislació civil els ha de donar. Quan l'estat no posa la seva força al servei dels drets de cada un dels ciutadans, i en particular del més dèbil, queden amenaçats els mateixos fonaments d'un estat de dret. Els responsables públics haurien d'afanyar-se en obtenir el consens social més ample possible sobre punts essencials com ara els drets de les persones, de la vida humana i de la institució familiar, i a consolidar aquest consens allà on pugui córrer el risc d'afeblir-se i venir a menys.

La citada Instrucció exhorta també a totes les persones de bona voluntat a esforçar-se, en l'àmbit de la seva activitat professional i l'exercici dels seus drets civils, per tal de reformar les lleis positives moralment inacceptables i a presentar «l'objecció de consciència», si cal, davant d'aquestes lleis.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Un bon concert a la Catedral

La Catedral de Lleida era plena el passat dijous 25 de març, per escoltar el concert que oferia el Petit Cor de la Catedral, amb la participació de la soprano Iolanda Dolcet, el tenor Francesc Rodoreda i el baríton Bruno Henriques. A l'orgue Olga Farrando i el mestre de capella Mn. Joaquim Mesalles en va ser el director.

Sota el lema «D'Amor i Misericòrdia», el Petit Cor de la catedral va interpretar el salm 50 del romànes Gh. Ceu, l'Himne a la Verge de

Tchaikovsky i un Cant a la Mare de Déu d'un anònim peruà del s. xvi. Hi hagué una Ave Maria, composició personal del mestre Mesalles, així com una poesia del lleidatà Màrius Torres (1910-2010) en una composició del mateix prevere lleidatà i mestre de capella de la Catedral. No van faltar els nostres clàssics: Misericòrdias Domini de Mozart, la Cantata 82 i la de l'Anunciació de J.S. Bach. Aquesta darretera amb el quadre plàstic a càrrec del TOAR.

Lleida i els concilis tarraconenses

► Per celebrar el 15è aniversari del darrer Concili Provincial Tarraconense (CPT) (1995), una taula rodona tindrà lloc el dilluns 26 d'abril, a 2/4 de vuit de la tarda, a la sala d'actes de la Universitat de Lleida.

- «Els concilis ilderdenses de la província eclesiàstica tarraconense a l'edat mitjana (546-1460)»: Dra. Roser Sabanés, Dr. Joan López i Dr. Josep M. Sans.
- «Commemoració del 15è aniversari del darrer concili provincial tarraconense»: Dr. Joan Viñas.
- «L'aplicació del CPT a la diòcesi de Lleida»: Mons. Joan Piris, bisbe de Lleida.

Coordinació: Dr. Ramon Prat, director de l'IREL.

Una exposició itinerant: Bíblia i cultura

Per conèixer millor les nostres arrels.
La Bíblia: un llibre que ha marcat la nostra cultura

16 al 23 d'abril: a Pardiniyes.
Sala d'exposicions Rogeli Aragonés (973 247 919)

25 d'abril al 9 de maig: Acadèmia Mariana
Carrer Acadèmia (973 266 161)

► Cada diumenge, de 2/4 de 6 a les 6 de la tarda, el bisbat de Lleida té 1/2 hora de programa a *Ràdio Estel* i *Ràdio Principat* (FM 91.5). Podeu sintonitzar i escoltar-nos. També, per a aquells que no puguin seguir el programa en directe del diumenge, poden escoltar-lo a la nostra web: www.bisbatlleida.org. Aquesta emissió radiofònica s'enregistra en els estudis de ràdio COPE Lleida, cosa que agraïm al seu director i als seus tècnics.

DIUMENGE III DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels apòstols (Ac 5,27b-32.40b-41)

En aquells dies els apòstols comparegueren davant el sanedrí, i el gran sacerdot començà així el seu interrogatori: «Us vam prohibir severament d'ensenyar res més que el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines i voleu fer-nos culpables de la sang d'aquest home». Pere i els apòstols contestaren: «Obeir Déu és primer que obeir els homes. El Déu dels nostres pares ressuscità Jesús, que vosaltres havíeu mort penjant-lo en un patíbul. La dreta de Déu l'ha enaltit com a Capdavanter i Salvador, per concedir al poble d'Israel la conversió i el perdó dels pecats. Nosaltres en som testimonis, i n'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu ha donat a tots els qui l'obeeixen». Ells prohibiren als apòstols de parlar més en nom de Jesús, i els deixaren anar. Els apòstols es retiraren del tribunal del sanedrí, contents que Déu els considerés dignes de ser maltractats pel nom de Jesús.

▶ Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor! / m'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics. / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts, / quan ja m'hi enfonçava, m'heu tornat la vida. R.

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva santedat. / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi; / ajudeu-me, Senyor. / Heu mudat en joia les meves penes, / Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 5,11-14)

Jo, Joan, tot mirant la visió vaig sentir les veus d'una multitud d'àngels que rodejaven el tron de Déu, junt amb els vivents i els ancians. Eren milers i miríades de miríades que cridaven: «L'Anyell que ha estat degollat és digne de rebre tot poder, riquesa, saviesa, força, honor, glòria i lloança». Després vaig sentir totes les criatures que hi ha al cel, a la terra, sota la terra i al mar, totes les que hi ha en aquests llocs que deien: «Al qui seu al tron i a l'Anyell sigui donada la lloança, l'honor, la glòria i el poder pels segles dels segles». Els quatre vivents responien: «Amén». I els ancians es prosternaren adorant.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 21,1-19)

En aquell temps, Jesús encara s'aparegué als deixebles vora el llac de Tiberiades. L'aparició fou així. Es trobaven plegats Simó Pere, Tomàs el Bessó, Natanael, de Canà de Galilea, els fills de Zebedeu i dos deixebles més. Simó Pere els digué: «Me'n vaig a pescar». Els altres li respongueren: «Nosaltres també hi venim». Sortiren tots i pujaren a la barca, però aquella nit no pescaren res.

Quan ja clarejava, Jesús s'aturà vora l'aigua, però els deixebles no el reconegueren. Ell els digué: «Nois, no teniu res per a menjar?» Li contestaren: «No». Els digué: «Tireu la xarxa a la dreta de la barca i pescareu». Ho feren així i ja no la podien treure de tant de peix com hi havia. Llavors aquell deixeble que Jesús estimava diu a Pere: «És el Senyor». Així que Simó Pere sentí aquestes paraules, es posà la roba que s'havia tret i es llançà a l'aigua. Els altres deixebles, que eren només a uns noranta metres de terra, vingueren amb la barca, estirant la xarxa plena de peix.

Quan baixaren a terra veieren un foc, amb peix i pa coent-se sobre les brases. Jesús els diu: «Porteu peixos dels que acabeu de pescar». Simó Pere pujà a la barca i estirà cap a terra la xarxa: hi havia cent cinquanta-tres peixos grossos. Tot i haver-hi tant de peix, la xarxa no s'esquinçà. Jesús els digué: «Veniu a esmorzar». Cap dels deixebles no gosava preguntar-li qui era; ja ho sabien que era el Senyor. Jesús s'acostà, prengué el pa i els el donava. Igual va fer amb el peix. Era la tercera vegada que Jesús s'apareixia als deixebles després de ressuscitar d'entre els morts.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 5,27b-32.40b-41)

En aquellos días, el sumo sacerdote interrogó a los apóstoles y les dijo: «¿No os habíamos prohibido formalmente enseñar en nombre de ese? En cambio, habéis llenado Jerusalén con vuestra enseñanza y queréis hacernos responsables de la sangre de ese hombre.»

Pedro y los apóstoles replicaron: «Hay que obedecer a Dios antes que a los hombres. El Dios de nuestros padres resucitó a Jesús, a quien vosotros matasteis, colgándolo de un madero. La diestra de Dios lo exaltó, haciéndolo jefe y salvador, para otorgarle a Israel la conversión con el perdón de los pecados.

Testigos de esto somos nosotros y el Espíritu Santo, que Dios da a los que le obedecen.»

Prohibieron a los apóstoles hablar en nombre de Jesús y los soltaron. Los apóstoles salieron del Sanedrín contentos de haber merecido aquel ultraje por el nombre de Jesús.

▶ Salmo responsorial (29)

R. *Te ensaltaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensaltaré, Señor, porque me has librado / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa. R.

Tañed para el Señor, fieles suyos, / dad gracias a su nombre santo; / su cólera dura un instante, / su bondad, de por vida; / al atardecer nos visita el llanto; / por la mañana, el júbilo. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí; / Señor, socórreme. / Cambiaste mi luto en danzas. / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 5,11-14)

Yo, Juan, en la visión escuché la voz de muchos ángeles: eran millares y millones alrededor del trono y de los vivientes y de los ancianos, y decían con voz potente: «Digno es el Cordero degollado de recibir el poder, la riqueza, la sabiduría, la fuerza, el honor, la gloria y la alabanza.» Y oí a todas las criaturas que hay en el cielo, en la tierra, bajo la tierra, en el mar —todo lo que hay en ellos—, que decían: «Al que se sienta en el trono y al Cordero la alabanza, el honor, la gloria y el poder por los siglos de los siglos.» Y los cuatro vivientes respondían: «Amén.» Y los ancianos se prostraron rindiendo homenaje.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 21,1-19)

En aquel tiempo, Jesús se apareció otra vez a los discípulos junto al lago de Tiberiades. Y se apareció de esta manera: Estaban juntos Simón Pedro, Tomás apodado el Mellizo, Natanael el de Canà de Galilea, los Zebedeos y otros dos discípulos suyos. Simón Pedro les dice: «Me voy a pescar.» Ellos contestan: «Vamos también nosotros contigo.»

Salieron y se embarcaron; y aquella noche no cogieron nada. Estaba ya amaneciendo, cuando Jesús se presentó en la orilla; pero los discípulos no sabían que era Jesús. Jesús les dice: «Muchachos, ¿tenéis pescado?» Ellos contestaron: «No.» Él les dice: «Echad la red a la derecha de la barca y encontraréis.» La echaron, y no tenían fuerzas para sacarla, por la multitud de peces. Y aquel discípulo que Jesús tanto quería le dice a Pedro: «Es el Señor.» Al oír que era el Señor, Simón Pedro, que estaba desnudo, se echó la túnica y se echó al agua. Los demás discípulos se acercaron en la barca, porque no distaban de tierra más que unos cien metros, remolcando la red con los peces.

Al saltar a tierra, ven unas brasas con un pescado puesto encima y pan. Jesús les dice: «Traed de los peces que acabáis de coger.» Simón Pedro subió a la barca y arrastró hasta la orilla la red repleta de peces grandes: ciento cincuenta y tres. Y aunque eran tantos, no se rompió la red. Jesús les dice: «Vamos, almorzad.» Ninguno de los discípulos se atrevía a preguntarle quién era, porque sabían bien que era el Señor. Jesús se acerca, toma el pan y se lo da, y lo mismo el pescado. Esta fue la tercera vez que Jesús se apareció a los discípulos, después de resucitar de entre los muertos.

Faç del Crist ressuscitat.
Pintura del Greco. Museu del Prado. Madrid

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): Ac 6,8-15 / Sl 118 / Jn 6,22-29 □ **dimarts**: Ac 7, 51-8,1a / Sl 30 / Jn 6,30-35 □ **dimecres**: Ac 8,1b-8 / Sl 65 / Jn 6,35-40 □ **dijous**: Ac 8,26-40 / Sl 65 / Jn 6,44-51 □ **divendres**: Ap 12,10-12a / Sl 33 / 1Jn 5,1-5 / Jn 15,1-8 □ **dissabte**: Ac 9, 31-42 / Sl 115 / Jn 6,60-69 □ **diumenge** vinent, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.): Ac 13,14.43-52 / Sl 99 / Ap 7, 9.14b-17 / Jn 10,27-30.

L'evangeli d'avui és una pàgina afegida a la primera redacció del text de Joan. Escrita per l'evangelista o algun deixeble, ens presenta dues escenes situades a la vora del Mar de Galilea: l'aparició de Jesús a un grup de deixebles i un diàleg entre Jesús i Pere.

En la primera escena, la pesca miraculosa revela la presència de Jesús ressuscitat. Els deixebles eren pescadors. Pescar era el seu ofici i el coneixien bé, però aquella nit, malgrat els seus esforços, no van pescar res. Rendits i abatuts varen tornar a casa. Aquest resultat desconsolador de la nit contrasta amb la xarxada fàcil i abundant del matí arran de l'ordre que Jesús els havia donat. Ja

s'hi podien escarrassar aquells pescadors, que sense Jesús no podien fer res. Quan tornaren a la vora del llac, Joan, Pere i els altres deixebles ja havien reconegut el Senyor. Ell mateix preparà el menjar per a tots i els el repartí. En aquells pans i aquells peixos l'evangelista insinua el misteri de l'Eucaristia, misteri en què l'Església es troba cada dia amb el Ressuscitat.

La segona escena és un diàleg entranyable entre Jesús, el pastor suprem, i Pere, encarregat de cuidar el ramat de Jesús. La pregunta de Jesús «Simó, fill de Joan, m'estimes?» repetida per tres vegades recorda, per contrast, les tres negacions de Pere durant la passió. Al ma-

teix temps, la insistència del Mestre posa en relleu la importància de la missió encomanada a Pere: una missió totalment orientada al Crist, una missió feta de renúncia personal i donació total. De fet, l'última declaració del Ressuscitat preannuncia el destí de Pere que, com el bon pastor, donarà la vida per les seves ovelles i glorificarà Déu amb la seva mort.

La litúrgia d'aquest tercer diumenge de Pasqua ens ha presentat, doncs, un itinerari de vida cristiana: una vida senzilla i humil, feta de treball, compromís i testimoni, guiada pel Pastor suprem i pels pastors del seu ramat.

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

Crist guaridor: Penitència i Unció dels malalts

Els catòlics i els ortodoxos confessem els set sagraments. És veritat que tots ells fan la seva òrbita al voltant del Baptisme i de l'Eucaristia.

Pel que fa a la Penitència, el mateix Concili de Trento diu que els Sants Pares l'anomenen *laboriosus quidam Baptismus (com un Baptisme laboriós)*. L'Edat

Mitjana coneixia també aquesta dita sobre la Penitència: «Segona taula de salvació després del Baptisme»: *Secunda post Baptismum tabula*.

Quan el pecador ha perdut la fe viva, des de la seva actitud *decaiguda*, s'aixeca de nou a la fe viva que actua per l'amor i que brolla, segons Tomàs d'Aquino, amb el do de la gràcia santificant. En el sagrament de la Penitència, l'amor de Déu que justifica es rep des d'una situació decaiguda: de pecat que Déu perdona. Però en la

Penitència sacramental no només celebrem aquest perdó dels pecats sinó que celebrem la gràcia que Déu dona al pecador i, en definitiva, celebrem per la fe el gran do que és la Mort i la Resurrecció de Crist. Semblantment podem parlar de la Unció dels malalts. Aquí, més que posar èmfasi en la situació de pecat —que es pot donar o no—, cal emfatitzar la situació de malaltia, desvaliment o ancianitat, des de la qual el Senyor aixeca i fortifica el desvalgut. Cal subratllar per tant el gest de Crist, guaridor del cos, de l'ànima i de l'esperit del malalt i desvalgut.

Aquest gest del Messies sobre el desvalgut es visualitza en la Unció dels malalts. Gràcia en visibilitat i conversió interior s'ajunten en la celebració de la fe en Crist mort i ressuscitat.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

«Lo trascendente es esencial»

Miguel Delibes, el autor de treinta y siete obras literarias, ex-director del diario *El Norte de Castilla*, catedrático de Derecho Mercantil, Premio Nadal, Premio Nacional de las Letras, Premio Príncipe de Asturias, Premio Cervantes, miembro de la R.A.E., hombre de bien y de fe católica, cuya eskuela mortuoria decía que, «había recibido los Santos Sacramentos y la Bendición Apostólica». Uno recuerda que un periodista le preguntó:

—«Don Miguel: ¿Qué es lo esencial de la experiencia religiosa, de la fe?»

—«Es la convicción que tiene el hombre, de no haber sido creado... para la muerte.»

—«¿La trascendencia es esencial al hombre o este —el hombre— puede vivir sin trascendencia, sin perder, por eso, nada que le sea fundamental?»

—«El hombre puede vivir de todas las maneras posibles. Para mí, en cambio, lo trascendente... es esencial.»

—Kant enseñaba: «Trascender es traspasar los límites de la experiencia sensible.»

—María Moliner en su Diccionario afirma: «Trascender es ir más allá... en todos los actos de la vida.»

—«No estamos creados para la muerte» sino para la Vida eterna.

—De ahí que: la trascendencia: infunde esperanza, fuerza, seguridad, ánimo, alegría.

J. M. Alimbau

SANTORAL

18. ✚ Diumenge III de Pasqua. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, mrs.; beat Andreu Hibernon, rel. franciscà, d'Alcantarilla; beata Maria de l'Encarnació, rel. carmelitana.

19. Dilluns. Sant Lleó IX, papa (alsacià, 1049-1054); sant Vicenç de Cotlliure, mr.

20. Dimarts. Sant Sulpici, mr.; santa Agnès de Montepulciano, vg. dominicana; santa Oda, vg.

21. Dimecres. Sant Anselm (1033-1109), abat de Bec, bisbe de Canterbury i doctor de l'Església, nat a Aosta; sant Silví, mr.; sant Conrad de Parzham, rel. caputxí.

22. Dijous. Sant Caius o Gai (de Dalmàcia) i sant Soter, papes i mrs.; sant Agapit I, papa; santa Senorina, vg.

23. Divendres. Sant Jordi, soldat mr. (s. iv), nat a Lidda i mort a Capadòcia, patró de Catalunya (1456); sant Gerard o Grau, bisbe; sant Adalbert (956-997), bisbe de Praga i màrtir; beat Gil d'Assís, rel. franciscà; beata Elena d'Udine, rel. agustina; beata Teresa-Maria de la Creu, vg. carmelitana.

24. Dissabte. Sant Fidel de Sigmaringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622); sant Pere Ermengol, mr. mercedari (cap al 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà); conversió de sant Agustí; sant Gregori d'Elvira, bisbe; santa Maria-Eufràsia Pelletier, rel., fund. Congregació del Bon Pastor; sant Benet Menni, prev., fund. Gnes. Hospitalàries del Sagrat Cor (HSCJ); sants Cerasi i Febadi, bisbes.

PADRES E HIJOS

No existe un modelo ideal de custodia

En conclusión, después de haber ponderado los argumentos en pro o en contra de la custodia compartida, se puede deducir que no existe un modelo ideal

de custodia que nos garantice un correcto funcionamiento. La custodia compartida puede resultar muy buena para un niño, y pésima para otro. Depende de múltiples variables: la personalidad y estado mental de los padres, la calidad de las relaciones padres-hijos, el grado de enojo y de cooperación entre los padres, la edad de los hijos, el temperamento y flexibilidad de cada niño.

A todo esto hay que añadir un factor importante que quiero resaltar: los padres han de estar dispuestos a tener las mismas pautas educativas y mantener las mismas rutinas con los niños cada vez que estén a cargo de cada uno de ellos. Si no se ponen de acuerdo los padres, van a crear una total desorientación en el niño, que puede tener consecuencias serias en su desarrollo.

En esta disposición es donde se verá la buena voluntad de ambos progenitores: en hacer que los hijos se encuentren en una situación lo más similar posible a la que tenían cuando la familia estaba intacta. Aunque, claro está, todo dependerá fundamentalmente de la capacidad de entendimiento que tengan entre sí los padres. Pero si antes no se ponían de acuerdo en casa —y por esto se han separado— ¿cómo podrán hacerlo ahora?, puede usted argumentarme. Y con razón. Porque aquí está el talón de Aquiles de la custodia compartida: que ya no estaban de acuerdo antes. Este es el punto débil que sólo puede superarse a base de querer lo mejor para los hijos. Un psiquiatra norteamericano, Donald Bloch, ha hecho esta afirmación que da mucho que pensar: una pareja capaz de manejarse adecuadamente en un proceso de separación, debería, en principio, tener un excelente matrimonio. Esta es la cuestión.

Dr. Paulino Castells

(*Los padres no se divorcian de sus hijos*, Editorial Aguilar, Barcelona 2009)

ENTREVISTA

JOAN BOTAM

Cristians, instruments de diàleg

El P. Joan Botam, caputxí, ha estat guardonat amb el II Premi en Convivència i Diàleg Interreligiós, que atorga el Grup de Treball Estable de Religions, amb l'objectiu de reconèixer i promoure la convivència, el coneixement i el diàleg entre les religions com a cultura de Pau —dirigit a persones o a entitats catalanes. El P. Botam afirma que aquest premi suposa «el públic reconeixement a una trajectòria de servei feta amb vista al retrobament entre gent de sensibilitats diverses, no solament per raons confessionals».

En quin punt es troba el moviment ecumènic a Catalunya?

Si prenem com a punt de referència l'any 1954, quan tímidament es feren els primers contactes entre protestants i catòlics romans, anem prou bé; hem fet les passes endavant. Comptem amb instàncies de treball de marcada vocació ecumènica a tots els nivells. Al respecte, som pioners; crec que les nostres arrels ens hi porten.

Des de l'any 1984, quan foren aprovats els estatuts del Centre Ecumènic de Catalunya, han passat moltes coses. Durant aquests anys de convivència entre les diverses confessions, quins punts de convergència destacaria?

Ens hem fet uns i altres mútuament més creïbles; reunits en nom del Senyor, hem pregat i sincerament hem compartit els desigs d'unitat en la diversitat com Ell vol; hem fet gestos de denúncia de les injustícies socials i, poc o molt, hem fet aportacions solidàries, atesos els reptes del moment present; i hem experimentat la necessitat que tenim de ser interlocutors, senzillament com a cristians.

Es pot dir que els cristians som instruments de diàleg, de reconciliació i de pau?

Probablement ho som cada dia més, bé que no donem la mesura de les nostres possibilitats. No creiem en la qualitat ecumènica de la salvació de Jesús, el Senyor. Mirem massa endins de les nostres Esglésies en detriment del gran objectiu, el Regne de Déu, la pau que és de tots i per a tots.

Oscar Bardají i Martín

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

EN PRIMERA PERSONA

Joaquim Mesalles, és prevere del Bisbat de Lleida i mestre de capella de la Catedral.

Quan dic música, què penses, que et ve a l'esperit?

Anhel de Bellesa; és clar, en l'expressió sonora. Anhel és el desig vehement. La música ha tingut i tindrà sempre aquesta voluntat i ben cert que ho aconseguirà. L'humà l'ha practicat des de sempre, amb plena confiança de la seva eficàcia, en tot tipus de manifestacions: per diversió, lluita o guerra, celebració religiosa, amor o pau.

Preparar un concert i ser-ne el director, que mou o remou en tu?

La responsabilitat de dur a terme una interpretació musical, és un repte seriós. Suposa una posta a punt de tots els coneixements musicals de què disposes i l'aplicació de tots els recursos per a escollir el repertori convenient, els intèrprets, solistes, cor, músics, i vetllar també de l'espai físic. I després tot això al servei de l'art musical, és a dir d'una interpretació que vagi més enllà del mer so i arribi a l'expressivitat que cerquen les obres. I a més, entusiasme,

Anhel; aquell desig vehement comentat. Personalment ho faig sentint aquest treball com una gran fortuna, un do del Senyor. El treball intens d'una partitura és com un enamorament; et transporta.

Com creus que la gent, en general, rep la música sacra i clàssica?

Ningú discuteix el seu valor. Cal, però, ajudar a molts a tenir con-

fiança en la seva capacitat de fruit-la; pensen que no tenen preparació i que els cansarà aviat. Crec que intentant algun tipus d'aproximació (guió, explicació) és assequible a qualsevol tipus de persona.

Com valoren el cant i la música en les celebracions litúrgiques del bisbat?

Sempre ha tingut el seu espai i ha sigut molt apreciada. Però ha faltat planificació i millor cura dels responsables.

Molts d'ells s'han acontentat en el voluntarisme dels que han fet el servei de la música (cantaires, organista, músics) que han actuat al seu aire. Això sí amb una molt bona voluntat. Cal tenir cura a nivell diocesà per a què a ningú li manqui l'estímul per renovar-se i adequar-se a les exigències de la música litúrgica. Ara tenim ocasió gràcies a dues activitats en marxa: a les diòcesis de Catalunya s'està duent a terme una enquesta sobre l'estat actual de la música litúrgica en totes les comunitats i parròquies de les diòcesis. El dissabte 24 d'abril (sols matí), a la casa d'exercicis de Balaguer hi ha una trobada de litúrgia d'Urgell, Solsona i Lleida. Cal participar-hi.

Vivim en temps de Pasqua. Pasqua i música, un matrimoni feliç.

Sens dubte. El cant de l'Al·leluia, ressonància de la lloança al Senyor del poble escollit, és el cant que l'Església ens recomana cantar, amb força i joia, celebrant la Resurrecció de Jesús.

Voluntàries en formació

El passat dimarts 23 de març, a la seu de Càritas diocesana va haver-hi una tarda de formació per aquelles persones que formen les Càritas parroquials. La idea central d'aquest temps de formació era la d'ésser un «moviment d'amor cristià» per «fer bé el Bé».

Unes 70 persones hi foren presents, la qual cosa ens fa percebre que, efectivament, «no tenir Càritas en les parròquies és privar a la comunitat parroquial d'un mitjà pastoral necessari pel desenvolupament de la vida cristiana».

Missa Crismal

El passat dimarts 30 de març, va tenir lloc la Missa Crismal. En ella es van beneir els olis que s'utilitzaran en tot el bisbat per a les uncions sacramentals: bateig, confirmació, presbiterat, unció dels malalts. Enguany, va oferir els olis la cooperativa «Verge de Loreto» de Llardecans, en aquest any en què es celebra el 250 aniversari del santuari capella de Loreto, en el poble de Llardecans.

Una tanda d'exercicis

Un grup de 18 adults vàrem assistir a una tanda d'exercicis espirituals a la Casa d'Espiritualitat, La Mariana, del 22 al 26 de març. El director Jaume Sidera c.c., sota el lema «Paraula de Deu, Camí d'oració i Vida», ens va fer viure uns dies plens de vivències i vida interior. Tothom en va sortir molt satisfet i amb ganes de repetir el proper any.

Agenda

Diumenge 18 d'abril.—A les 12 h, a l'església de la parròquia de la Mercè, dramatització total de la Passió, Mort i Resurrecció del Senyor, amb Eucaristia.

Dimarts 20 d'abril.—A les 8 del vespre, a la Mariana, curs de formació de l'Hospitalitat de Lourdes, *La moral de la persona*, amb Mn. Jordi Pardell.

Divendres 23 d'abril.—A les 8 del vespre, a la Mariana: Cine-forum organitzat per la Delegació diocesana de joves.

Dissabte 24 d'abril.—A les 5 de la tarda, a la Catedral, Lectio divina, amb Mn. Daniel Turmo.

Dilluns 26 d'abril.—A les 8 del vespre, a la capella de la Mariana, Taller de pregària per a joves.

Dissabte 22 de maig.—Aplec de l'Esperit per a joves, a Terrassa. Posar-se en contacte amb la delegació diocesana de joves.

EL SETRILL

La Resurrecció no és ostentació

Un període molt llarg, el temps pasqual. Cinquanta dies, fins a la Pentecosta, que ens permeten desgranar els punts forts del missatge evangèlic sobre la Resurrecció de Jesús. Els seus deixebles, que varen aprendre moltíssim de llur mestre durant els tres anys de vida pública en grup, no van voler segurament que es diguessin d'ells coses vistoses, meravelloses o extraordinàries. Ans al contrari, acceptaren senzillament que tots sabessin llurs defectes, errors i infidelitats pel que fa a llur relació amb Jesús.

Allò que era important per als deixebles quan parlaven de Jesús ressuscitat no era solament el record, sinó la convicció que continuava a prop d'ells: en els menjars, en el treball, en els dubtes i en el silenci. El Crucificat era viu i la seva Vida esdevenia per als deixebles una llum que donava una tonalitat diferent a les seves existències. Havien comprès que el Regne del que Jesús parlava no tenia res a veure amb poders polítics o humans, glòria i honors momentanis.

Jesús ressuscitat, segons els relats evangèlics, menjà repetides vegades amb els amics. No va ésser mai un banquet per celebrar un triomf, una victòria. I és que la Resurrecció de Jesús apunta menys a una «victòria totpoderosa» que a un bé per a la humanitat. Vèncer la mort, oferint la felicitat de la vida, no s'obté amb l'ostentació i la pompa.

Josep Alexandre Baró Ania

Delegat de Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Lleida